

žrtve Novog Zavjeta i njezinih obreda i molitava pa shvaćanju božanskog oficija (časoslova), koji je u tijesnoj vezi sa svetom žrtvom; to nastojanje hoće da od naše suviše individualističke pobožnosti učini pobožnost zajedničku i socijalnu, hoće da nas nauči, da se molimo kao članovi Crkve. Na čelu tome zamašnom pokretu stoje sinovi svetog Benedikta, koji uz sudjelovanje drugih vrsnih radenika postigoše već zamjeran uspjeh. Plod je toga nastojanja i izvrsna zbirka brošura *Ecclesia orans*, što je izdaje opat maria-laaški Ildefons Herwegen.

Prva sveska (Guardini, Vom Geist der Liturgie) iza umnog uvoda izdavača podaje općenite misli o liturgiji i ističe socijalni, društveni značaj liturgije, pa njezinu simboliku, ozbiljnost; osobite je pažnje vrijedan članak „Der Primat des Logos über das Ethos“. — Druga sveska (Casel, Das Gedächtnis des Herrn in der altchristl. Liturgie) istražuje misni kanon najstarijeg doba i uz to otvara divne vidike u smisao i značenje euharističke žrtve, koja je središte i izvor svega božanskog života u Crkvi.

Ove dvije knjižice podobne su da preobrazu shvaćanje liturgijskog života i svjetlovnjaka i svećenika.

E. Springer J. J.

•••••

PABIRCI.

NEK SE BISTRI!

„Medicinar sam pa gdjekad čujem od drugova i profesora, da je Crkva branila sećanje mrtvaca i time sprečavala napredak medicinske znanosti. Je li što god istine u toj tvrdnji?“

Odgovor. Vaše me pitanje veseli, jer vidim da ne nasjedate slijepo šupljim „naprednjačkim“(!) frazama; jamačno ste iskusili, da treba biti na oprezu, kad se „naprednjaci“ zadijevaju o Crkvu, te joj podmeću protivkulture čine. Tvrdnja Vaših drugova i profesora i opet je jedan od nebrojenih pri-

mjera, s kakvim se oružjem bori moderno bezvjerstvo proti Crkvi, majci evropske kulture. O zabrani seciranja pisao je profesor Van t'Hoff u zloglasnoj „Neue Freie Presse“ (29. prosinca 1907.) te među ostalim ustvrdio: dok su sveučilišta bila u svezi s Crkvom, „medicina nije mogla da napreduje, jer je Crkva zabranila ljudsku anatomiju.“ Prije Van t'Hoffa isto je tvrdio Zöckler pridijevajući dotičnu zabranu papi Bonifaciju VIII. (1294.—1303.), „koji je,“ kaže, „zabranio vršenje anatomskog razučivanja.“ — Ovu je stvar po velikim proučio Emil Michael D. I. u trećem svesku svoje povijesti njemačkog naroda (III. 433.—434), a rezultat je istraživanja ovaj. Bonifacije VIII. nije zabranio anatomskog seciranja u znanstvene svrhe, nego samo ruzni običaj, da se mrtvom tijelu odličnih osoba, koje bi umrle daleko od zavičaja u katoličkom kraju, izvadi utroba i tijelo kuha, da se mogne meso lakše skinuti s kostura; to se nije činilo ni u kakve znanstvene svrhe, već samo zato, da se kosti lakše otpreme u zavičaj i pokopaju u posvećenoj zemlji. Zabrana papi a nije se odnosila na one, koji bi umrli u nevjerničkoj zemlji. — To je dakle ona famozna zabrana „znanstvenog seciranja“! Povijest ne pozna zabranu, što bi ih Crkva izvala proti znanstvenoj anatomiji. Nasuprot nas uči povijest, da se Crkva znanstvenom seciranju nije protivila, pače mu je pogodovala. Car Fridrik II. (1212.—1250.) uradio je vrsnim propisima sveučilišni sudij medicinski u svojem sicilskom kraljevstvu, a među tima se propisima nalazi i ovaj: nitko ne smije praktcirati kirurgije, koji ne može da svjedočanstvom svojih profesora dokaže, da je barem godinu dana učio kirurgiju, a „napose da je u školama naučio seciranje mrtvacâ“; anatomiji, kaže car, mora liječnik da bude posve vješt, inače nije sposoban da čini operacije (Michael, o. c. 430. 431.). Za sve je ovo Crkva znala, pa je i pogodovala znanstvenom seciranju. Sveučilišta dobivahu za anatomske svrhe tjelesa pogubljenih, a poznato je, da su sveučilišta crkvenog postanka pa su kroz sav srednji vijek pa i poslije bila u najužoj vezi s Crkvom.

M. Vanino D. I.

DOPIŠNICA UPRAVE.

Prvih 5 brojeva „Života“ već je davno sasvim raspačano pa se ne mogu više dobiti.

Za fond „Života“ darovaše, što zahvalno potvrđujemo: Biskup dr. J. Marčelić, Dbk, K 30, Marija Škreblin, Zgb, K 40, Pavla Ostojić, Karlovac, K 10, N. N., Zgb., K 30 („da se namiri preplata onoga, koji nabavlja „Život“ i nije platio, a možda i ne će“). B. Vitaić, dak, K 20.

Uređuje Miroslav Vanino D. I.

Hrvatska tiskara d. d., Sarajevo.